Р Е Ш Е Н И Е
№ 46078

гр. София, 23.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Второ отделение 56 състав,** в публично заседание на 21.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Ситнилска

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **5330** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 203 от АПК във връзка с чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Образувано е по исковата молба на „К И К“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя Ю. И. М. чрез пълномощник адв. А. Г. против Националната агенция за приходите. Предявени са обективно кумулативно съединени искове за заплащане на обезщетение в размер на 2 205.12 евро (равняващи се на 4312.84 лева) за пропуснати ползи под формата на законна лихва за забава върху недължимо платена държавна такса в размер на 25 000 лева по чл. 30, ал. 6 от ЗХ за периода от 09.04.2021 г. (датата на събиране/плащане на държавната такса) до 20.12.2022 г. (датата на ефективно възстановяване на платената държавна такса, призната за недължимо платена с влязло в сила решение на Върховния административен съд), ведно със законната лихва за забава върху сумата на обезщетението на основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД във връзка с Постановление на Министерския съвет №426/18.12.2014 г. за определяне на размера на законната лихва по просрочени парични задължения, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното й изплащане. Претенцията за обезвреда произтича от отмененото с влязло в сила решение № 518/31.01.2022 г., постановено по адм. дело № 7957/2021 г. по описа на Административен съд София-град незаконосъобразно решение № 000030-2723/02.07.2021 г. на изпълнителния директор на НАП, с което подаденото от дружеството Искане за прихващане и/или възстановяване на недължимо платена държавна такса по чл. 30, ал. 6 от ЗХ вх. № 26-К-1069/07.06.2021 г., ведно с лихвите за забава, е оставено без уважение. В исковата молба са обосновани подробни съображения за изпълнен фактически състав на отговорността по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ. Претендира се уважаване на исковата претенция и присъждане на сторените в

производството разноски.
В съдебно заседание исковата молба се поддържа от пълномощника на „К И К“ЕООД адв. И., която моли за нейното уважаване по съображения, подробно изложени в депозирани по делото писмени бележки. Заявява искане за присъждане на разноски, съобразно представен списък по чл. 80 от ГПК.
Ответникът - Националната агенция за приходите (НАП), чрез процесуалния си представител оспорва изцяло исковата молба по основание и размер. Подробни съображения излага в депозирания по делото писмен отговор на исковата молба. Обосновава възражение за изтекла погасителна давност, съгласно § 1 от ДР на ЗОДОВ във връзка с чл. 110 от ЗЗД във връзка с т. 4 от Тълкувателно решение № 3/22.04.2005 г. по т.д. № 382004 г. на ОСГК на ВКС, по отношение на претендираните лихви по решение № 000030-2723/02.07.2021 г. на изпълнителния директор на НАП, тъй като считано от 23.02.2022 г. (датата на отмяна на решението) до 11.05.2026 г. (датата на предявяване на исковата молба) са изтекли повече от три години. Намира, че съставът, заложен в чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ не е налице, поради липсата на доказана имуществена вреда и пряка и непосредствена връзка между настъпилата имуществена вреда и отменения като незаконосъобразен административен акт - решение № 000030-2723/02.07.2021 г. на изпълнителния директор на НАП. Оспорва претенцията на ищеца с начален момент на исковата претенция - 09.04.2021 г. (датата на заплащане на държавната такса по чл. 30, ал. 6 от ЗХ), доколкото съгласно т. 4 от ТР № 382004 г. изискуемостта на обезщетението за вреди настъпва от датата на влизане в сила на решението, с което е отменен незаконосъобразния административен акт, като в конкретния случай това е 23.02.2022 г. Претендира отхвърляне на исковите претенции и присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.
Представителят на С. градска прокуратура дава заключение за основателност и доказаност на исковата молба.
Административен съд София - град, след извършена преценка поотделно и в съвкупност на събраните писмени доказателства, доводите и становищата на страните по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК, приема за установено следното от фактическа страна:
„К И К“ЕООД е търговско дружество, което стопанисва търговски обект - игрална зала, находяща се в [населено място], [улица]. Въз основа на решение за издаване на лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати № 000030-829/11.03.2021 г. на изпълнителния директор на НАП, на 09.04.2021 г. дружеството е заплатило по сметка на НАП държана такса за поддържане на лиценз за организиране на игри с игрални автомати със срок на лиценза 5 години по чл. 30, ал. 6 от ЗХ в размер на 25 000 лева.
На 07.06.2021 г. „К И К“ЕООД е подало Искане за възстановяване и/или прихващане на недължимо платена държавна такса № 26-К-1069 в размер на 25 000 лева, като в него изрично е посочено, че искането представлява и покана за изпълнение по смисъла на чл. 84, ал. 2 от ЗЗД, с оглед на което по силата на чл. 86, ал. 1 от ЗЗД се следва законна лихва за забава върху тази сума от датата на искането до датата на окончателното й изплащане. С решение № 000030-2723/02.07.2021 г. на изпълнителния директор на НАП искане вх. № 26-К-1069/07.06.2021 г. на „К И К„ ЕООД е оставено без уважение. Решението на изпълнителния директор на НАП е отменено с влязло в сила решение № 518/31.01.2022 г., постановено по адм. дело № 7957/2021 г. по описа на Административен съд София - град, като преписката е върната за ново произнасяне на административния орган. С решение за ново произнасяне на основание чл. 173, ал. 2 от АПК по влязло в сила съдебно решение № 000030-9844/21.11.2022 г. на изпълнителния директор на НАП е постановено уважаване на искане № 26-К-1069/07.06.2021 г., подадено от „К И К„ ЕООД и

възстановяване на сума в размер на 25 000 лева, платена по решение №000030-829/11.03.2021 г. на изпълнителния директор на НАП, представляваща държавна такса по чл. 30, ал. 6 от ЗХ. В решението липсва произнасяне по отношение на претендираната законна лихва.
С молба за допълване вх. № 26-К-1069 #1/24.11.2022 г. „К И К“ЕООД е поискало от изпълнителния директор на НАП, на основание чл. 62, ал. 1 от АПК, да допълни свое решение № 000030-9844/21.11.2022 г., като изрично се произнесе по отношение на дължимите лихви за забава, в размер на законната лихва, дължима се от датата на поканата до датата на изплащането на сумата.
С решение № 000030-10073/29.11.2022 г. на изпълнителния директор на НАП, депозираната от „К И К“ЕООД молба за допълване вх. № 26-К-1069 #1/24.11.2022 г. е оставена без уважение като неоснователна. С решение № 34439/21.10.2025 г., постановено по адм. дело № 5081/2025 г. по описа на Административен съд София-град е отхвърлена жалбата на „К И К“ЕООД против решение № 000030-10073/29.11.2022 г. на изпълнителния директор на НАП. В мотивите му е прието, че претенцията за лихви не подлежи на удовлетворяване по реда на чл. 129, ал. 6 от ДОПК и следва да се заяви по исков ред.
Заплатената от дружеството държавна такса по чл. 30, ал. 6 от ЗХ, приета за недължимо платена, е възстановено по сметка на дружеството на 20.12.2022 г.
Въз основа на така установеното от фактическа страна, което не се оспорва от ответника, настоящият съдебен състав обосновава следните правни изводи:
Предявеният искова молба е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, като подадена от страна, която има правен интерес от водене на настоящото производство. След като са въведени твърдения за причинени вреди на ищеца, които са във връзка с незаконосъобразен акт на административен орган, е налице спор по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, който е подсъден на Административен съд София-град. Пасивно легитимиран ответник срещу когото следва да се предяви иска за обезщетение, съгласно чл. 205 от АПК е юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт са настъпили вредите. Под „орган” и по смисъла на § 1, т.1 ДР на АПК се има предвид този държавен орган, чиито длъжностни лица със своите действия и/или бездействия са причинили вреди на граждани. Ето защо, Национална агенция за приходите, като юридическо лице по чл. 2 от ЗНАП, се явява надлежния ответник по предявения иск по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Неоснователно е възражението на пълномощника на ответника, направено в отговора на исковата молба, за процесуална недопустимост на исковата претенция в частта й по отношение на претендираната законна лихва за забава върху главницата, поради изтекла погасителна давност на претедираните лихви по решение № 000030-2723/02.07.2021 г. на изпълнителния директор на НАП, отменено с решение № 518/31.01.2022 г., влязло в сила на 23.02.202 г. за периода от 23.02.2022 г. до дата на завеждане на исковата молба (11.05.2026 г.). Несподелимо е твърдението, че изтичането на уреден в закона давностен срок съставлява отрицателна процесуална предпоставка, обуславяща недопустимост на иска. Института на погасителната давност е институт на материалното правоотношение, който засяга съдебната реализируемост на притезанието. Наличието на основанията за неговото прилагане подлежи на преценка по съществото на правния спор и е основание за отхвърляне на иска. За пълнота на изложеното следва изрично да се отбележи, че предявената искова претенция е за законната лихва за забава върху сумата на обезщетението на основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД във връзка с Постановление на Министерския съвет №426/18.12.2014 г. за определяне на размера на законната лихва по просрочени парични задължения, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното й изплащане. По делото не е предявен иск за заплащане на лихва за периода от

23.02.2022 г. (датата на влизане в сила на отменителното решение № 518/31.01.2022 г., постановено по адм. дело № 7957/2021 г. по описа на Административен съд София- град) до датата на завеждане на исковата молба (11.05.2026 г.).
Разгледана по същество исковата молба е ОСНОВАТЕЛНА.
Отговорността по ЗОДОВ по своя характер е обективна, т.е. не е необходимо наличие на вина. Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, държавата и общините носят отговорност за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия и бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, като когато вредите са причинени от незаконно действие или бездействие, незаконосъобразността им се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетение. Разпоредбата урежда предпоставките, при които възниква задължение за поправяне на причинените вреди, като фактическият състав, при осъществяването на който се поражда правото на обезщетение, включва следните елементи: вреда; незаконен акт, действие и/или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата при или по повод изпълнение на административна дейност; причинна връзка между вредата и акта, действието и/или бездействието. При претендиране на вреди от незаконосъобразен административен акт, исковата претенция е допустима след отмяната му по съдебен ред или при едновременно предявяване на иска с оспорването на административния акт (чл. 204, ал. 1 и ал. 2 от АПК). В случаите, когато вредите са причинени от незаконосъобразно действие или бездействие, незаконосъобразността им се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетение (чл. 204, ал. 4 от АПК). В тежест на ищеца е да установи при условията на пълно и главно доказване всички очертани дотук условия, правопораждащи правото по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.
По делото е установено, че решение № 000030-2723/02.07.2021 г. на изпълнителния директор на НАП, с което е оставено без уважение депозираното от „К И К“ЕООД Искане за възстановяване и/или прихващане на недължимо платена държавна такса № 26-К-1069807.06.2021 г. в размер на 25 000 лева е отменено с влязло в сила решение № 518/31.01.2022 г., постановено по адм. дело № 7957/2021 г. по описа на Административен съд София - град, като преписката е върната за ново произнасяне на административния орган. Отказът на изпълнителния директор, обективиран в отменението решение № 000030-2723/02.07.2021 г. е постановен при осъществяване на административна дейност по Закона за хазарта. Обстоятелството, че изпълнителния директор на НАП действа като орган, упражняващ държавен надзор в областта на хазарта, а не като орган по приходите в производството по ДОПК, не изключва отговорността по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ. Определящи са характерът на упражняваната дейност и незаконосъобразността на акта, от който произтичат вредите. С оглед на това, настоящият съдебен състав намира за доказано наличието на първата предпоставка, обуславяща основателността на предявения иск по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, а именно: отменен като незаконосъобразен административен акт.
Освен незаконосъобразността на акта, за наличието на непозволено увреждане, следва да се установи настъпила вреда, която е в пряка причинна връзка с деянието. Субективното право на обезщетение възниква само, ако претърпените загуби или пропуснати ползи са непосредствена последица от незаконосъобразния акт на административен орган. В настоящият казус такава пряка и непосредствена причинна връзка съществува. Съгласно чл. 4 от ЗОДОВ, дължимото обезщетение е за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Съгласно теорията и съдебната практика, "пряка и непосредствена" е тази вреда, която следва закономерно от твърдяната незаконосъобразна административна дейност, по силата на безусловно необходимата причинно - следствена връзка, която съществува между тях. Пряка последица означава директно въздействие върху правната сфера на увредения, т. е.

увреденото лице не би претърпяло вредите, ако административният орган или длъжностните лица бяха действали съобразно закона. Под преки вреди следва да се разбират само тези, които са типична, нормално настъпваща и необходима последица от вредоносния резултат. Освен преки, вредите следва да бъдат и непосредствени, т. е. да са настъпили по време и място, следващо противоправния резултат.

В процеса се доказа, че в патримониума на ищеца са настъпили претендираните имуществени вреди.

Въз основа на приложените по делото писмени доказателства се установява, че в изпълнение на решение за издаване на лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати № 000030-829/11.03.2021 г. на изпълнителния директор на НАП, на 09.04.2021 г. ищецът е заплатил по сметка на НАП държавна такса за поддържане на лиценз за организиране на игри с игрални автомати със срок на лиценза 5 години по чл. 30, ал. 6 от ЗХ в размер на 25 000 лева.

С решение № 000030-2723/02.07.2021 г. на изпълнителния директор на НАП депозираното от „К И К“ЕООД искане за възстановяване и/или прихващане на недължимо платена държавна такса № 26-К-1069/07.06.2021 г. на „ К И К „ЕООД е оставено без уважение. Решението на изпълнителния директор на НАП е отменено с влязло в сила решение № 518/31.01.2022 г., постановено по адм. дело № 7957/2021 г. по описа на Административен съд София - град, като преписката е върната за ново произнасяне на административния орган.

С решение за ново произнасяне на основание чл. 173, ал. 2 от АПК по влязло в сила съдебно решение № 000030-9844/21.11.2022 г. на изпълнителния директор на НАП е постановено уважаване на искане № 26-К-1069/07.06.2021 г., подадено от „К И К „ЕООД и възстановяване на сума в размер на 25 000 лева, платена по решение №000030-829/11.03.2021 г. на изпълнителния директор на НАП, представляваща държавна такса по чл. 30, ал. 6 от ЗХ. Заплатената от дружеството държавна такса по чл. 30, ал. 6 от ЗХ, приета за недължимо платена, е възстановено по сметка на дружеството на 20.12.2022 г. Тези фактически установявания налагат извод, че вследствие на постановения незаконосъобразен отказ (решение № 000030-2723/02.07.2021 г. на изпълнителния директор на НАП) в периода от плащането на признатата за недължимо платена държавна така по чл. 30, ал. 6 от ЗХ (09.04.2021 г.) до момента на реалното връщане на сумата (20.12.2022 г.) дружеството е било лишено от възможността да се ползва и да се разпорежда със собствените си парични средства, поради неправомерното им задържане.

Неоснователни са доводите на пълномощника на ответника, обосновани в отговора на исковата молба, за недоказаност на твърденията на ищеца за претърпени имуществени вреди под формата на пропуснати ползи, предвид липсата на представени доказателства какъв оборот е реализирано дружеството и как би се отразила на този оборот недължимо платената държавна такса по чл. 30, ал. 6 от ЗХ, респ. конкретно намаляване на оборота или сигурна възможност да реализира печалба чрез използване на сумата. При неизпълнение на парично задължение, кредиторът винаги има право на обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата (чл. 86 от ЗЗД). Законната лихва се дължи от кредитора, без да се изисква от него да доказва, че действително е претърпял вреда в размер на тази лихва. Вредата се изразява в невъзможността да бъде ползвана съответната парична сума. Само когато кредиторът твърди претърпени вреди в по-висок размер и претендира тяхното заплащане от своя длъжник той следва да докаже вида и размера на вредата (чл. 86, изр. 2 от ЗЗД).

Неоснователни са доводите на пълномощника на ответника, изложени в депозирания по делото писмен отговор, че за начален момент на исковата претенция следва да се приема не 09.04.2021 г. (датата на заплащане на държавната такса по чл. 30, ал. 6 от ЗХ), а датата 23.02.2022 г. (дата на влизане в сила на

отменителното решение на Административен съд София-град), доколкото съгласно т. 4 от тълк. решение № 3/22.04.2005 г. по тълк. дело № 3/2004 г. на ОСГК на ВКС изискуемостта на обезщетението за вреди настъпва от датата на влизане в сила на решението, с което е отменен незаконосъобразния административен акт. Визираната т. 4 от тълкувателнто решение урежда единствено процесуалната предпоставка за предявяване на иска и началния момент на акцесорната лихва за забава върху присъденото деликтно обезщетение, а не времевите граници на претърпяната преди това имуществена вреда. Влизането в сила на отменително съдебно решение е единствено процесуална представка на допустимост на предявяване на иска (чл. 204, ал. 1 от АПК), но не определя началния момента на периода, през който ищецът е търпял вреди от отменение незаконосъобразен акт. Вредата от задържането на недължимо заплатени държавни такса настъпва от датата на заплащането им и продължава до датата на тяхното фактическо връщане в патримониума на длъжника.

Налице е причинна връзка между отменения като незаконосъобразен административен акт и претендираната имуществена вредата. Претенция за заплащане на законна лихва е заявена от „К И К“ЕООД още с Искане за възстановяване и/или прихващане на недължимо платена държавна такса № 26-К-1069/07.06.2021 г., като в него изрично е посочено, че искането представлява и покана за изпълнение по смисъла на чл. 84, ал. 2 от ЗЗД, с оглед на което по силата на чл. 86, ал. 1 от ЗЗД се следва законна лихва за забава върху тази сума от датата на искането до датата на окончателното й изплащане. С решение № 000030-2723/02.07.2021 г. на изпълнителния директор на НАП искане вх. № 26-К-1069/07.06.2021 г. на „ К И К „ЕООД е оставено без уважение. Решението на изпълнителния директор на НАП е отменено с влязло в сила решение № 518/31.01.2022 г., постановено по адм. дело № 7957/2021 г. по описа на Административен съд София - град, като преписката е върната за ново произнасяне на административния орган. Отмяната на решение № 000030-2723/02.07.2021 г. на изпълнителния директор на НАП с решение № 518/31.01.2022 г. на Административен съд София-град има обратно действие и премахва породените от акта правни последици от момента на неговото издаване. Решението, с което се отменя административен акт има конститутивно действие и с обратна сила, считано от издаване на акта, отрича неговите правни последици като неосъществили се. С оглед на изложеното, настоящият съдебен състав намира, че е налице пряка причинно следствена връзка между отменения административен акт и настъпилите имуществени вреди.

В заключение, доказани са всички предпоставки за ангажиране на отговорността на НАП на основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, което налага уважаване на исковите претенции, така като са предявени. При направено изчисление с калкулатор, публично достъпен на страницата на НАП, се установи, че размерът на исковата

претенция за заплащане на имуществени вреди под формата на пропуснати ползи в размер на законната лихва по чл. 86 от ЗЗД е правилно изчислен.
С оглед изхода на производството и на основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ на ищецът се дължат разноски, които са в претендиран и доказан размер 467.78 евро, съобразно приложен списък по чл. 80 от ГПК, от които: 12.78 евро -държавна такса и 456 евро - адвокатско възнаграждение с включен ДДС.
Предвид изложеното и на основание чл. 203 и сл. от АПК във връзка с чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, Административен съд София-град, Второ отделение, 56-ти състав

Р Е Ш И :

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите да заплати на „К И К“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя Ю. И. М. обезщетение за имуществени вреди в размер на 2205.12 евро, ведно със законната лихва, считано от дата на депозиране на исковата молба - 11.05.2026 г. до окончателното изплащане на сумата.
ОСЪЖДА Национална агенция за приходите да заплати на „К И К“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя Ю. И. М. разноски по делото в размер на 467.78 евро.
Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от получаване на съобщението до страните за неговото постановяване.

СЪДИЯ: